

Nummer 1
2013 61:a årg

Hälsning

från Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund

www.kristenivarden.se

Din klara sol går åter opp,
jag tackar dig, min Gud.
Med kraft och mod och nyfött hopp
jag höjer glädjens ljud.

Din sol går opp för ond och god,
för alla som för mig;
o, må jag så i tålmod
och kärlek likna dig.

Text: Johan Olof Wallin 1814

Bilden är tagen på väg från Dublin mot Stockholm måndag
den 14 januari 2013 efter HCFIs bönevecka i Greystones på
Irland.

HCFIs bönevecka
Sid 6

Välkommen till SKSFs årsmöte!
Sid 8

Kära SKSF-vänner!

Nu har det redan gått några veckor på det nya året 2013, som började med HCFI:s bönevecka på Irland. Barbro Fritz har skrivit en del om den längre fram i tidningen. Det känns gott att få börja året med bön. 2014 är det tänkt att vi ska träffas i Norden för HCFI:s bönevecka. Vi återkommer till det i nästa nummer av Hälsning. Då vi flög hem från Irland fick vi uppleva en underbar soluppgång och jag tänkte på en psalm som vi ofta sjöng till frökens orgelspel på morgonsamlingarna första året i skolan. ”Din klara sol går åter opp....” De två första verserna finns återgivna på framsidan av den här tidningen. Många av er känner igen den psalmen, men kanske inte alla yngre. Det har ju hänt en hel del i våra skolor genom åren, speciellt de senaste. Då jag gick på högstadiet och var med i den kristna skolföreningen CREDO, fick vi ibland ha hand om morgonsamlingar även där, och berätta om vår kristna tro för skolkamraterna. Nu har man tagit bort morgonsamlingarna och psalmsången. En del kristna skolföreningar får inte längre träffas inne på skolan, utan man får träffas utanför skolan. Jag läste i en dagstidning för ett tag sedan om några kristna skolelever som i vinter fick stå utanför på skolgården när de skulle träffas, men de gav inte upp utan träffades ändå. Jag blev rörd då jag läste det, att deras tro och gemenskapen med varandra betydde så mycket. Vi får tacka Gud för dessa ungdomar och be för dem, att de får styrka, kraft och mod att stå upp för sin kristna tro och kan dela den med andra, och att deras glädje i Herren smittar av sig till fler. Det finns så många som är modlösa och utan hopp. Alla behöver vi Jesus.

Det finns så många trasiga människor som söker lycka, tröst och mening i allt möjligt. Min bön är att vi som kristen vård- och omsorgspersonal genom våra liv och vårt sätt att bemöta, se och lyssna ska peka på Honom som i sin djupa kärlek har gjort allt för dem. Låt oss uppmuntra och be för varandra att vi får vara det ljus och salt som Han har tänkt. Börja varje dag med att tacka Gud och lägga dagen i Jesu händer. Tillsammans med Jesus tror jag att 2013 kan bli ett fantastiskt år för oss i SKSF.

Här kommer exempel på några tillfällen att mötas under året:

16 mars har vi vårt årsmöte i Stockholm. Jag hoppas att vi blir många som har möjlighet att komma med då. Gertrud Storsjö har mycket att delge oss som kan vara bra att ha med sig som kristen i vården, och det blir även tillfälle för frågor och samtal.

22-24 mars har våra vänner i KRISOS, Danmark inbjudit oss till sin årskonferens.

Lördag den 18 maj är Jesusmanifestationen i Stockholm. Det vore ju roligt om många från SKSF kan vara med då också.

KFH i Norge har sin konferens i Gjøvik 27-30 juni.

29 augusti – 1 september kommer vi att ha våra gemenskapsdagar på Fjällsätra, Undersåker. Reservera de dagarna så att ni kan vara med.

Jag vill önska er alla ett gott och välsignat 2013.

Margrèth Jansson
ordförande
kristenivarden@telia.com

Hälsning

från

Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund
Smedhemsv. 19, Ryd, 560 25 Bottnaryd
Tel. 072 - 215 19 92
kristenivarden@telia.com

Ansvarig utgivare

Margrèth Jansson, Smedhemsv. 19, Ryd,
560 25 Bottnaryd kristenivarden@telia.com

I redaktionen

Barbro Fritz, Majken Hagvil Svensson,
Ingrid Rydell

Medlemsavg.: 200 kr/år. Stud.: 100 kr/år
(4 nr av Hälsning ingår)

Enbart prenumeration på Hälsning: 100 kr/år
Tidningen utkommer med 4 nr per år
Manus till nästa nr senast den 12 april 2013

Gåvor sändes till

Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund
Plusgiro 13 87 37 - 2

Hemsida

www.kristenivarden.se

Singoalla – en verksamhet för ensamstående föräldrar och deras barn

Målet är att ge ensamstående gravida kvinnor större möjligheter att fullfölja sin graviditet och stärka dem och andra ensamstående föräldrar, mammor och pappor i den fortsatta föräldrarollen samt genom församlingens resurser ge ett fungerande socialt nätverk där även barnen har tillgång till församlingens varierande barnverksamhet.
(Hämtat från Pingstkyrkans hemsida)

Intervju med Magdalena Lind, vikarierande socionom, om Singoalla i Pingstkyrkan, Jönköping.

Kan du berätta lite om bakgrunden?

Singoalla startade 2008, utifrån en längtan och vision att kunna finnas till för människor, att kunna finnas för föräldrar och

barn i en period av livet då de behöver stöd. Det fanns även ett tomrum att fylla efter det att kommunens verksamhet för ensamstående gravida hade lagts ner.

Efter bön och samtal i församlingen startade Singoalla för fem år sedan. Dåvarande barnpastorn Marina Andersson var med och startade verksamheten. En annan av eldsjalarna, Carin Boij, är barnmorska och därför fick vi en naturlig kontakt med stadens mödravårdscentraler. Församlingen valde också att anställa en socionom, Mirjam Hultström, på deltid, för att arbeta med Singoalla, vilket också har inneburit goda kontakter bland myndigheter. I ett inledande skede ville vi veta vad socialtjänst och familjecentraler tyckte saknades i Jönköping, och bygga vidare utifrån det.

Vad innehåller Singoalla för typ av verksamhet?
Under åren har vi haft lite olika verksamheter men med relationsbygge som något genomgående.

Just nu har vi öppen förskola, fredagsmys, barnvakt, tillfällen då vi badar tillsammans, utflykter, sommarläger och julfest. Föräldrarna får ett utvidgat nätverk både i alla som är med och hjälper till och i andra föräldrar, vilket styrker dem. Utifrån föräldrar och barns behov erbjuds också stödjande samtal.

Hur sprids information om ert arbete?

Familjecentralerna, socialtjänsten och kvinnokliniken har information och en folder som de kan dela vid behov. Andra föräldrar har kommit med genom att de känner andra föräldrar eller genom att de sett affischer om vårt arbete.

Varför kommer man till Singoalla?

Det är svårt att svara på frågan varför de kommer. Jag tror att det är lite olika från förälder till förälder. Men vi försöker vara lyhörda utefter efterfrågan och behov. I höstas pratade några föräldrar om att det var jobbigt att vara ensam på fredagskvällar då hela Sverige är hemma och "fredagsmys". Då känns det självklart att vi träffas och har fredagsmys tillsammans. Det är flest mammor och endast ett fåtal pappor. I vår kommer vi att ha fler träffar bara för pappor och barn, så får vi se vad det leder till.

Vilka är engagerade i detta?

De flesta som hjälper till är medlemmar i Pingstkyrkans församling, men inte alla. Det är allt från ungdomar till pensionärer, med det gemensamt att de har ett hjärta för det här.

Hur har det varit med responsen och hur många finns med i nätverket?

Under åren har fler föräldrar kommit i kontakt med Singoalla och hela nätverket består idag av ett 50-tal föräldrar. Det är dock inte antalet som har varit det väsentliga i Singoalla och så bör det inte heller bli. I perioder då vi bara har varit i kontakt med ett fåtal familjer har vi kunnat se att det är då vi har betytt som mest i familjers liv.

Gud talade till mitt hjärta

Jag är sjuksköterska och jobbar på sjukstugan här i Vilhelmina, men egentligen är jag från Schweiz och vill börja min berättelse där.

Jag är uppväxt i en by mellan Zürich och Bern. Mina föräldrar gick till kyrkan (motsvarande Svenska kyrkan), och jag blev konfirmerad där. Det var naturligt för mig att läsa Bibeln och jag gick i en ungdomsgrupp.

Jag gick en utbildning till sekreterare och jobbade några år som läkarsekreterare. För att läsa engelska reste jag till England, och där arbetade jag som vårdbiträde. Det var under den tiden som tanken att bli sjuksköterska kom, vilket jag inte ångrar. När jag var i England blev jag riktigt berörd av Gud och mer aktiv som kristen. Då jag kom tillbaka till Schweiz började jag att gå i en Baptistkyrka, bekänna min tro på Jesus och blev även döpt.

Jag läste sedan till sjuksköterska och läste även till intensivvårdssköterska. I 20 år jobbade jag sedan på IVA i Bern som sjuksköterska, och var med i HCF där. En gång i veckan var det bön kl. 06:00 på sjukhuset. Där fanns en kurator som jobbade på sjukhuset, som var med i HCF, och hon inbjöd till bön på sitt kontor. Hon var ju alltid där och det var det som var så bra. Vi andra som jobbade på sjukhuset hade skiftande arbetstider. På de flesta sjukhusen fanns det någon bönegrupp. Till en början gick jag inte dit varje gång, men sedan bestämde jag mig för att delta regelbundet. Det kändes bra. Jag tror det är viktigt att fatta ett beslut, för annars blir det inte av. De kom även dit från sjuksköterskeutbildningen. Vi sjöng och bad tillsammans för vården, för varandra och för våra patienter. HCF ordnade även frukostseminarier för vårdpersonal. Jag trivdes i mitt arbete på IVA.

När jag var i 40-årsåldern inbaserade jag mig om missionsarbete i nordliga länder. Jag sa till Gud att om han ville ha mig någon annanstans måste han tala till mitt hjärta. Det gjorde han. På en Israelesresa träffade jag Rolf. Vi höll lite kontakt med varandra och blev ett par. Rolf fick en kallelse från Jesus att flytta till Vilhelmina, och efter att han hade flyttat till södra Lappland blev kontakten mellan oss mera intensiv. Ungefär tre år senare gifte vi oss och jag flyttade också dit.

Här i Vilhelmina fick jag anställning på sjuk-

stugan, där jag fortfarande jobbar på akutmottagningen. Det finns 8 sängar här. Annars fungerar sjukstugan lite som en vårdcentral, men med mycket större upptagningsområde än man har i södra Sverige. Det är hela fjällvärlden, till norska gränsen. Det är mycket indragningar, och här där avstånden redan är långa blir det ännu mera kännbart. I Saxnäs och i Dikanäs finns det distriktsköterska, men vid akutfall måste patienterna skickas hit. I Dorotea har man stängt vårdcentralen, men har kvar sin ambulans. I Åsele har man sjukstugan kvar, men ambulansen är borta. Vilhelmina och Åsele delar på jouten och har den varannan helg. Det är brist på läkare, så flera är tillresande och pensionärer. På vardagarna finns här i Vilhelmina tre till fem läkare som har ansvar för sjukstugan och ålderdomshemmen osv. På helgerna finns det en läkare dagtid på sjukstugan och resten av dygnet finns det en läkare i Åsele eller i Vilhelmina. I Vilhelmina har vi en ambulans, annars är det helikopter som gäller och den är stationerad i Lycksele. Närmaste sjukhus är i Lycksele (120 km) och sedan är det Norrlands universitetssjukhus (NUS) i Umeå (240 km från Vilhelmina tätort). Härifrån till den norska gränsen är det ca 150 km.

Det blir mycket extra ansvar att jobba som sjuksköterska här, att fatta rätt beslut, göra bedömningar ibland i telefon, speciellt då man inte alltid har läkare på plats. Det är även mer att dokumentera om ingen läkare är tillgänglig. Ambulansen kan vara långt bort, beroende på vädret eller om det är en tid med mycket turister här.

Det har varit mycket flyktingar som kommit hit till Vilhelmina, bl. a. ensamkommande barn. Det har jag och min man känt lite extra för och haft en del kontakter med dem. En period var det åter lite mindre antal som kom, men nu kommer det fler igen. Det märks även på sjukstugan. Det är svårt för många att göra sig förstädda då de inte kan språket och de vet inte riktigt var de är osv. Man får försöka hjälpa dem tillrätta och bemöta dem på bästa sätt.

I början då jag kom till Vilhelmina kunde jag inte så bra svenska, men kände ett behov av att få be tillsammans med andra för vården, eftersom jag var van vid det hemifrån. Jag tog därför mod till mig och frågade min chef som var kristen om vi

forts. s. 5

Sjukhuskyrkan på Ryhov i Jönköping

Sjukhuskyrkans arbete är inriktat på möten med människor i deras livssituation. Dessa möten innehåller många olika aspekter. Framför allt bör vi möta människan där han eller hon befinner sig både känslomässigt och i verkligheten. Uppgiften är inte att bortförklara den verklighet man befinner sig i, däremot att gå tillsammans ett stycke av livsvägen.

På Länssjukhuset Ryhov är vi ett arbetslag på fem personer. Sjukhusprästerna Lasse Larmark och Thomas Sjöberg, sjukhusdiakon Marianne Johansson samt sjukhuspastorerna Ann-Britt Grändemark och Ronnie Strömgren. Sjukhusets avdelningar är uppdelade på olika ansvarsområden mellan oss i arbetslaget.

Sjukhuskyrkan har haft aktiv verksamhet på sjukhuset i många år. Vi är kända och respekterade och har ett mycket fint samarbete med de olika klinikerna. Det goda samarbetet värdesätter vi mycket och det är ett villkor för att vi ska kunna fungera i vår uppgift och stå till tjänst för de människor som har behov av vårt stöd.

Ibland blir mötet med en patient, närstående eller personal bara ett ”lyssnande”, för vår del.

I det aktiva lyssnandet bekräftar vi medmänniskans berättelse. Livsberättelsen är viktig och

avgörande för att kunna gå vidare. Våra ord har mindre betydelse. Det är inte fråga om att underskatta sig själv, utan att vara medveten om vad som behövs i den människas liv jag möter i samtal. Jag tänker ofta på Job som vi kan läsa om i Jobs bok i Bibeln. Han hade lyssnat på sina vänners många och långa tal och till slut utbrister Job ”O att det fanns någon som hörde mig!”. Job som befann sig i en svår och näst intill hopplös situation i livet hade inte behov av en massa råd och långa djupsinniga samtal. Han behövde någon som lyssnade på hans verkliga livsberättelse, som han själv upplevde den. Att lyssna är en konst.

Sjukhuskyrkans symbol, blomman som är innesluten i ett kors. Från en avbruten gren växer ett nytt blomskott fram.

Det blir en bild för liv, hälsa och tron på uppståndelsen. Ett viktigt budskap vi vill förmedla i vårt dagliga arbete som sjukhussjälavårdare.

Ronnie Strömgren
Sjukhuspastor, Länssjukhuset Ryhov, Jönköping

forts. fr. s. 4

kunde träffas och be tillsammans. Vi bildade en grupp och har sedan dess träffats för att be.

Eftersom jag var engagerad i HCF hemma i Schweiz ville jag även få kontakt här i Sverige och frågade en väninna i Schweiz om hon visste vart jag skulle vända mig. Jag fick då kontaktoppgifter till Barbro Fritz som då var ordförande i SKSF, och hörde av mig till henne, och blev även medlem i SKSF. Under gemenskapsdagarna på Sjöboda i Jämtland 2004, träffade jag Margrèth Jansson som nu är ordförande. Vi har sedan fortsatt att ha kontakt på olika sätt. Det känns bra att vara med i denna gemenskap, där vi kan stötta och uppmuntra varandra i t ex bön. Bönen har en central plats i SKSF och det är bra. Vi behöver be mycket för vården, för varandra, alla andra som arbetar i vården och omsorgen och för våra patienter.

För ca 2 år sedan genomgick Rolf en hjärtklaff-

operation. Under denna vecka på NUS hade han många goda tillfällen att prata med andra patienter, anhöriga och vårdpersonal om Jesus. Han anser att människor i sådana krissituationer är mycket mera öppna för Evangeliet än i sina ”trygga” miljöer.

Gud vill leda oss där vi går bedjande fram och han vill tala på olika sätt till våra hjärtan. Han ledde mig hit till Vilhelmina, där jag känner att jag har en uppgift, och han vill leda dig och använda dig där du är.

Annelies Egger

Böneveckan i Healthcare Christian Fellowship International

Andra veckan i januari var vi 32 personer från 8 länder som samlats till HCFL:s europeiska bönevecka på Irland. Vi var 4 från Sverige, Margréth Jansson, Ingrid Rydell, John McNichols och jag själv. Platsen var KFUM:s kursgård, i Greystones, 1½ timmas bussresa söder om Dublin. Vi hälsades välkomna av Ann Silvester, Regional Promotor för England och Irland. Det är alltid en rik upplevelse att träffa vänner från de andra länderna och få känna samhörigheten med dem som delar av Kristi kropp och medlemmar i HCF. De äldsta deltagarna var vännen Audrey, "bara" 94 år och Mary, 89 år gamla, från England, som troget varit med i många år.

Böneguiden som sammansatts av HCF i Sydafrika hade som tema "Uthållighet i bön". (Kan laddas hem på engelska och danska från SKSF:s hemsida). Intentionerna med veckan är ju att be för de olika länderna i regionen. Med tanke på behoven hade Marilyn Rollier från Schweiz, fått från Herren att vi skulle stanna inför Jes 54-55:2 och utgå från följande frågor:

- Hur är situationen nu inom hälsosektorn?
- Hur skulle det kunna se ut, vad är Guds vision?
- Vad förväntar sig Gud från oss?

Fyra av ledarna i Europa, Marilyn, Jovita Petrylyte från Vilnius, Ann från Irland och Jeff Dyas från England höll i olika inledningsanföranden

och sedan användes tiden till bön i grupper om 3-4 personer. Mycket är lika i våra länder, som stort inflytande av New Age, svårigheter att rekrytera de yngre bland vårdpersonalen, aborter etc. Jesaja säger: "Gör mer plats för ditt tält, spänn ut dina tältdukar, snåla inte". Vi upplevde Guds tilltal att arbetar vi tillsammans med Honom ska Han låta oss få se tillväxt och förändring. Vår bön var att vi skulle bli ledare och mentorer för de unga så de blir det Gud vill att de ska bli och sikta på att de ska bli 10 gånger visare än vi varit.

Andra dagen var avsatt för enskild bön, bibelstudium och fasta. Det var en strålande dag med solsken och omkring 7-8 grader varmt. De flesta tog tid till långpromenad och vi gick på stranden utmed havet och njöt av en underbar natur. Jag blev påmind om bibelordet i Joh.1:16; "Av Hans fullhet har vi alla fått del, med nåd och åter nåd". I den grekiska tolkningen betyder det att stå på en havsstrand och översköljas av havsvattnet, våg på våg, som alltså håller mina fötter rena och därmed hela mig. Tänk att få hållas ren från synd tack var Guds nåd.

Varje sektion på dagarna började med lovsång som leddes mycket inspirerande av Gregg Leavers från Wales. Torsdagen hade vi en utflykt. Några åkte till Dublin och vi var 12 som åkte söderut

till Glendalough, dalen med de två sjöarna, där ett kloster byggdes redan på 4-500-talet. Byggnaderna som fanns där nu var från 1100-talet. Det regnade den här dagen men vi tog en lång promenad utmed sjön och besåg bl.a två vattenfall. Vi åt en god soppa på en restaurang innan vi återvände.

Veckan avslutades på fredagskvällen och någon sa att det ”varit som en försmak av himlen”. Några lämnade redan den dagen men de flesta var kvar till lördagsmorgonen. Vi reste tillbaka till Dublin och stannade ett par dagar där. Söndag förmiddag var vi i en baptistkyrka på en mycket välsignad gudstjänst och blev varmt väl-

komnade. Det serverades en sopplunch som vi stannade på och efteråt var vi en stor grupp som gick till ett bibliotek i närheten. En man, Alfred Chester Beatty, hade i början på 1900-talet besökt Egypten och köpt gamla papyrusfragment av Nya Testamentet, som evangelierna och Pauli brev från 200-talet e.Kr.

Vi tackar Gud för veckan, för välsignelser från ovan och gemenskapen med trossyskon som stärkt oss i tron att vi har en stor uppgift som kristna inom vård och omsorg.

Barbro Fritz

Mentor – en viktig uppgift

De var fyra deltagare från Schweiz på HCFI:s bö-nevecka 2013. En av dem, Marilyn Rollier, talade om hur viktigt det är att vara mentor och investera i någon yngre, genom uppmuntran, förbön, dela med sig av egna erfarenheter och att lyssna. ”Om jag berättar om mina misstag slipper Rachel göra om dem, utan hon kan lära sig av dem istället,” sa hon. Marilyn påpekade att det är viktigt att lämna över stafettpippen till nästa generation, men om varje generation ska börja om från början tar det tid att bygga upp något. ”Det är meningen att de yngre ska ta över, men vi måste löpa med en bit, ge dem redskap och låta dem få tid på sig att komma in i arbetet. Nästa generation kommer att hitta andra vägar, nya redskap och göra saker annorlunda, men det är så det ska vara. Vi får vara med och be för dem och välsigna

dem”, sa hon.

Rachel, Rachel och Corinne berättade att det har betydtt mycket för dem att andra har investerat i dem, och tackar Gud för sina mentorer. De vill nu själva försöka investera i andra som är yngre än de själva. ”Jag är tacksam om jag slipper göra om Marilyns misstag”, sa Rachel med ett leende. ”Jag gör mina egna och dem kan ju andra slippa göra om. Jag hoppas att jag ska kunna uppmuntra och finnas där för någon annan, så som Marilyn har funnits där för mig.”

Detta är något som vi får ta till oss och jobba med i SKSF. Vi får vara med och välsigna nästa generation och tacka för den förra.

Margréth Jansson
Ordförande

SKSFs årsmöte

Alla våra medlemmar hälsas välkomna till SKSF:s årsmöte
16 mars 2013
på Elisabetgården i Stockholm – Observatoriegatan 4

Föreläsning på förmiddagen:

"Mindfulness och andra österländska tekniker i vården."

Talare:

Gertrud Storsjö, mångårig medarbetare på Ljus i Öster och författare till boken *Budda eller Kristus* som kom ut 2012.

Gertrud säljer sin bok under dagen.

Årsmöte på eftermiddagen.

Du som vill kan resa över dagen och du som vill ha en Stockholmsweekend bokar själv övernattnings. Kanske du har bekanta i huvudstaden? De blir säkert glada om de får ett besök.

Program för dagen:

(Vi reserverar oss för ev små ändringar)

09:00 - 09:30	Kaffe och smörgås (En del har rest långt)
09:30 - 12:00	Föreläsning med avbrott för fruktpaus
12:00 - 13:30	Lunch
13:30 - 15:30	Årsmöte
15:30 - 16:00	Kaffe
16:00 - 17:00	Avslutning med andakt

Kostnad: 100 kr

Lunch tillkommer, intages på restaurang i närheten.

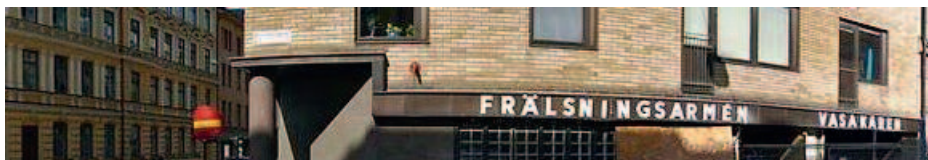
För ytterligare information se webbsidan.

Anmälan senast 4 mars 2013:

till Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund via e-post: kristenivarden@telia.com

eller via telefon till Barbro Fritz: Tel: 0380-40246

Lite kort information om Elisabetgården

1969-1994 drev Frälsningarmén äldreboende på Elisabetgården. Sedan har lokalerna använts av officerare i Frälsningarméns socialtjänst för gemensamma samlingar och även för att möta människor som söker hjälp och behöver samtal.

Häriifrån har man gjort hembesök hos äldre, följt med på sjukhusbesök, haft cafeträffar mm.

I slutet av 90-talet blev det fler och fler som

sökte akut ekonomisk hjälp, och då omorganiserade man verksamheten. Idag är det öppen social verksamhet och fungerar ungefär som en socialbyrå. Många får efter utredning ekonomisk hjälp här, men även någon att samtala med. Man gör även hembesök hos äldre och ringer upp en del dagligen för att höra hur det är.

Bön på jobbet

"En arbetskamrat kom till arbetet med huvudvärk och ont i axlar och nacke. Jag bad en bön i mitt hjärta att Gud skulle gripa in. På frukostrasten sa hon: "Huvudvärken har släppt och det känns mycket bättre i nacken och axlarna också."

Vårdbiträde

Vi ber och tackar tillsammans

Tacka för:

- en underbar bönevecka på Irland
- alla våra vänner i SKSF, HCF i Norden och i Europa och övriga världen
- alla som är ljus och salt på jobbet och bland sina vänner
- alla kristna studenter

Bed för:

- att Jesus Kristus ska få vara Herre över vård och omsorg i Sverige
- att samvetsfrihet ska bli accepterad i Sverige och Finland

- att vi får fler som vill vara kontaktpersoner både bland yngre och äldre
- att vi får många mentorer
- att vi får många unga som vill engagera sig och vara medlemmar
- Vårdbibeln som det jobbas med.
- SKSFs årsmöte i mars och planeringen för gemenskapshelgen i augusti
- att vi får en aktiv bönegrupp på varje sjukhus. Fungerande regionala grupper

Medicinska riksstämman 28-30 november 2012

För att visa att det finns en kristen röst inom vården fanns Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund tillsammans med Kristna Läkare och Medicinstudenter representerade på Medicinska riksstämman. Vi delade ut information och tidningar

till vårdpersonal, men träffade även några politiker. På onsdagskvällen hade vi en liten SKSF-träff på Elisabetgården, och på torsdagskvällen inbjöd KLM till Elimkyrkan för samtal om samvetsfrihet.

Socialminister Göran Hägglund på besök i SKSF:s och KLM:s monter på medicinska riksstämman.

Foto: Johan Sembly.

Med Gud på nya jobbet

Jag heter Johanna Byman, är 24 år gammal, gift sedan 3,5 år och är uppvuxen i en kristen familj. Jag har läst tre år på sjuksköterskeprogrammet på Uppsala Universitet och blir klar nu i januari 2013. Förutom att studera så är jag, tillsammans med min man engagerad i vår församling, Livets Ord i Uppsala, och då främst i ungdomsarbetet. När jag var barn fick jag, tillsammans med min familj, uppleva missionsfältet och sedan dess har jag alltid velat ägna mitt liv åt att hjälpa människor och då gärna de som inte har samma möjligheter som vi i väst, till att få en ljus framtid. Att välja just sjuksköterskeyrket var dock inte något självklart för mig och det förvånade många runt omkring mig, men av en tillfällighet sökte jag in till programmet och jag kände att det här är vad Gud vill att jag skall göra. Jag har haft ett par kristna klasskamrater och då främst en tjej som jag kände sedan tidigare. Det har varit en styrka för mig att kunna prata med henne och att vi har

kunnat stötta varandra som kristna i denna sekulariserade utbildningsvärld vi levtt i, inte minst när det gäller etiska frågeställningar och åsikter som inte alltid är förenliga med vår kristna tro.

En speciell händelse under min studietid som jag inte kommer att glömma är från dagarna då jag hade praktik på en avdelning där man bland annat genomför aborter. Personligen anser jag att abort inte är försvarbart eftersom jag tror att Gud har skapat allt liv. Dock var det väldigt nyttigt och lärorikt för mig att se andra människors och då framför allt sjukvårdspersonals upplevelse av detta. Att inte ha Gud med i vardagen eller vara kristen innebär ju även att man inte anser att allt liv har en mening. Även om sjuksköterskorna upplevde det svårt och ledsamt att dessa små liv skulle avslutas förstod de inte den större bilden i att denna lilla människa har ett alldeles eget värde och en mening med sitt liv. Detta var en tankeställare för mig och gav mig ett hjärta för att mina blivande kollegor skall få lära känna den sanning som jag upplevt och bär med mig överallt.

På avdelningen där jag skall jobba, och på Akademiska sjukhuset i Uppsala i stort, finns det många kristna inom flera av sjukvårdsyrkena. Det känns oerhört skönt att veta att det finns många kristna på min arbetsplats. Att man kan be tillsammans, stå enade och bara det att man vet att det är fler som tycker som jag, gör att man känner sig trygg, även om jag skulle hamna i situationer som kan vara påfrestande för mig som kristen.

Jag ser fram emot att få jobba med många olika människor, både som kollegor och patienter och är så tacksam över att få vara en del av någonting så stort som Kristi kropp där man kan hämta kraft, styrka, glädje och finna härlig gemenskap! Gud välsigne er alla och God fortsättning på detta nya år!

Johanna Byman

...är så tacksam över att få vara en del av någonting så stort som Kristi kropp där man kan hämta kraft, styrka, glädje och finna härlig gemenskap! ”

En resa i löfteslandet

Vi vill dela med oss av några minnen ur vårt liv, och fortsättningen av artikeln kommer att förklara den udda rubriken.

Vi träffades våren 1972 på en resa till Israel, och vi förstod ganska snart att vi var ämnade för varandra. I Pingsthelgen 1973 vigdes vi i Sankta Valborgs kapell utanför Nässjö, och det är just från vigselakten som orden i rubriken är hämtade. Eftersom vi hade gjort en resa i ”löfteslandet” Israel, landet som Gud lovat Israels folk, så hade vigselförrättaren Gunnar Lind satt rubriken ”en resa i löfteslandet” på sitt fina och personliga vigselstal. Han talade om hur vårt liv, och i det här fallet, vårt gemensamma liv som äkta makar, kan bli en resa tillsammans med Gud, där vi kan få uppleva att Hans löften gäller oss. Vigseltalet fastnade i minnet hos oss, och nu och då har vi påmint varandra om vad Gunnar sa. Och nog har vi fått uppleva rikedomerna i att få be till Gud, och vi har många gånger fått se att Hans löften håller.

Gunnar Lind nämnde också i sitt tal att vi kan få uppleva under i hemmet. Våra år tillsammans har ibland varit ganska tuffa. Vi har prövats av en hel del sjukdomar, och även andra svåra händelser. Men vi har under allt upplevt att Gud vakat över oss och att han har kontroll över det som sker.

Det kanske största under vi fått vara med om, var nog när vi fick vår dotter Kristin. Mamma Inga-May låg sjuk i mycket svår havandeskapsförgiftning. Läkarna gav inget hopp varken för

mor eller barn, men efter graviditetens sista sju veckors kamp mellan liv och död, så föddes en frisk och fin liten flicka.

Under den gångna sommaren låg Sven mycket allvarligt sjuk, men som svar på vänners förböner fick han bli frisk igen. Många vänner i SKSF bildade bönekedja, och i en sådan situation är det värdefullt att vara buren av förböner.

Vi har även fått tjäna Gud med vårt hem. Många gånger har vi varit med om, att en människa som behövt omsorg och vägledning, har kommit i vår väg. Vi har då fått komplettera varandra i själavårdsarbetet. Allt är nåd, och något av det rikaste i livet är när vi får vara till välsignelse för våra medmänniskor.

Nu i vår blir det 40 år sen vi gifte oss, och i det här perspektivet kan vi säga att det är gott att få be till Gud. De här åren har varit en resa i ”löfteslandet”, och i livets skiftningar har Gud visat att han är trofast.

Inga-May och Sven Nilsson, Huskvarna

Inga-May har varit kassör i Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund, och avtäckades under årsmötet 2012.

KriSoS konferens Tema: ”Tilgivelse”

afholdes i Kjellerup
Hørup kirkecenter Kirkebakken 8 - 8620
Kjellerup, Danmark
22. marts – 24. marts 2013

För information och anmälan:
Inger Ebbesen, KriSoS Basen.
mail: inger@krisos.dk
sms/telefon: 31 90 42 23

JESUSMANIFESTATIONEN

Stockholm den 18 maj 2013

Du hittar information och program på
www.jesusmanifestationen.se

B-POST

Begränsad Eftersändning

Vid definitiv eftersändning återsändes försändelsen med den nya adressen till:

Textorama
Box 427, 573 25 Tranås

Hans Rolf, sjuksköterska, Lidköping på MC-mässan i Stockholm 24-27 januari 2013

2 frågor

Varför är du här på MC-mässan?

Jag är medlem i Streetchurch bikers, som är en kristen MC-klubb. Våra västar visar tydligt att vi är kristna. Under MC-mässan finns vi här i Bikerchurch monter, tillsammans med andra MC-klubbar, för att dela ut "Bikerbiblar", bjuda på kaffe och samtala med människor. Eftersom jag tycker om att åka motorcykel känns det gott att kunna kombinera det med evangelisation. Här möter man många som man inte skulle ha träffat annars. Genom vårt gemensamma MC-intresse vågar människor komma fram och ta emot en bibel, och det känns bra att få ge dem det allra bästa – Guds ord.

Det är en ny "Vårdbibel" på gång. Vad tänker du om det?

Det finns ju biblar för olika målgrupper, och det här med en "Vårdbibel" känns intressant. "Vårdbibeln" kommer ju att innehålla hela Nya testamentet och vittnesbörd från kristen vårdpersonal. Personliga vittnesbörd där man kan känna igen sig och få läsa om vad andra har varit med om är bra. Det kan vara till stöd och uppmuntran. Kristen vårdpersonal behöver mycket uppmunt-

Hans i mitten med klubbkompisarna Göran och Mazze.

ran i sin tro, att stå för sin tro i sitt arbete och dela den med andra, tex sina arbetskamrater. Jag tror att "Vårdbibeln" kan betyda mycket.

Gåvor till Vårdbibeln kan sättas in på SKSF:s plusgiro-konto 13 87 37 - 2. Skriv "Vårdbibeln" i meddelanderutan.

Välkommen till SKSF:s gemenskapsdagar

29 augusti - 1 september 2013

på Åre Fjällsätra, Undersåker

(mellan Åre och Järpen)

Incheckning från kl 16 på torsdagen.

På fredagen har vi tänkt oss en utflykt för att bli träffa samer.

Vi avslutar med gemensam lunch på söndagen.

Övrig information kommer i nästa nummer av Hälsning och på SKSF:s hemsida www.kristeniwarden.se